

שוכת טוויזי ואביו בשדרה*
-קחו את המיטה!

זו הנאשם שהניח במקום את המיטה שהיתה למטרד.
פסקי דין חשוב. עתה היה על אמנון עצמו לספר את גירסתו. כשהוא יושב בכסא הגלגלים ורגליו עטופות שמירה כחלה, העיד בשבועה:
"התחלתי את השביתה שלי, להכרת זכותי כנכה צה"ל, בשביתת רעב. הייתי מבלה את היום על כסא הגלגלים ובלילה הייתי ישן על הספסל עם אבי. יום אחד ריחם עלי מישהו והביא לי מיטה. עד היום אני נני יודע מי הביא אותה. מאז התחלתי לישון על המיטה. כשבא השוטר הראשון לרשום לי דו"ח אמרתי לו שיקח את המיטה ויעזוב אותי במנוחה. אבל גם הוא וגם אלה שבאו אחריו העדיפו לרשום דו"ח מאשר להוציא מתחת ידי את המיטה."
לאחר עדות זו לא היו נחוצות לשופט המליצה יותר מוקות מספר נהחלטה.

הנאשם הובא בפני באשמת הסגת גבול הרבים, כתבה בפסק דינה, "אך הנאשם העיד בפני — ולא שמעתי כל עדות סותרת לכך — כי לא היה זה הוא שהניח את המיטה במקום. לכן, כל זמן שהמיטה עומדת שם — אין הוא עובר עבירה בכך שהיא משתמשה בה. הנאשם אף אינו טוען חזקה על המיטה, וגדולה מזו — הוא הציג לכל שוטר שבא לרשום לו דו"ח, כי יסלקה משם. אך השוטרים סרבו, וכמוכן שאין זה מתפקידו של הנאשם להסיר מטרים מרשות הרבים."
את דעתה האישית הביעה השופטת ב' פסקה האחרונה של פסק הדין, המוכה את אמנון מהאשמה שיוחסה לו: "יש להניח כי המשטרה תשקול מהי מידת ההפרעה והנוקש שגורמת המיטה במקום. ומה מידת הטובה שתצמח לציבור מהסרתה משם — אך זאת, כמוכן, אני משאירה לשקול דעתה של המשטרה."

היה זה פסק דין חשוב לגבי אותם תיקים נוספים של טוויזי, שעמדו לברור, ואמנם, לפני יומיים התקשרה מחלקת ה' תביעות של המשטרה עם שופטת השלום, הודיע כי היא מבטלת את בקשת הדיון בכל שאר התיקים.

ארגונים ליני' ברחוב דיזנגוף

סצינה זו הוכרזה לי את גרמניה הנאצית, קרא אחד מעדי הראיה, הבמאי גרשון פלוטקין. הוא התכחץ לסצינה שהתחוללה במרכז רחוב דיזנגוף התל-אביבי, בפנית רחוב פרישמן. אדם צעיר, כבן 25, עמד מוקף קהל של עשרות אנשים. שני צעירים אחרים עמדו והיכו אותו. הוא החזיק את ידיו בכיסיו, כשפניו שותתות דם, אך איש לא ניסה לעצור את הבריונים. להיפך הקהל עודד את המכים בקריאות. כי האיש הוכה לא על פשע פלילי או מורלי הוא הוכה על ידיעותיו הפוליטיות. "תלכו אותו!" הצעיר המוכה השתייך לגוף הקורא לעצמו התנועה למען הדימוי קראטיה. זהו המשך של ארגון הסטודנטים, שהוקם בשיא פרשת-לבון על-ידי שליחי המפלגות שתמכו בעמדת לבון. מאז פרשו ממנו נציגי המפלגות, נשאר חברים של כמה חוגים פוליטיים קטנים, וכמה חברים בודדים של מפלגות שונות, וכן נציגות חזקה של מק"י, המהווה מיעוט בתנועה. אלה החליטו להגיב על הריגת חמשת הצעירים הערבים בגבול עזה, לתבוע חקי רה פומבית ציבורית של התקרית. לאחר שארבעה בתי-דפוס סירבו להם, הסכים

דים את הפיכת עיראק למדינה דו-לאומית, ערבית-כורדית. על סמך הבטחה זו חזר באראזאני לעיראק מגלותו בכרייה-מועצות. הבטחה זו לא קויימה. כתוצאה מכך פרצה בחודש האחרון המריבה הכורדית, שגורלה הסופי עדיין לא התברר סופית. ידורו עצמו עקב אחרי המאורעות במתיחות רבה. על הסניטמנטים, שהם פרו וזכויות העבר, נס' פה אצלו עתה דאגה לעתיד. כי כמו רבים מראשי לח"י לשעבר, הצטרף ידורו לפעולה השנויה, שאחת ממטרותיה העיקריות היא כינון קונפדרציה מרחבית שתכלול בצד ישראל וארצות-ערב, גם מדינה כורדית עצמאית.

שכיתות המיטה בשדרה

ניידת ירוקה נעצרה בשעות הערב ליד ביתו של ראש-המשלה בתל-אביב. סמל המשטרה, גדעון שרצר, ירד ממנה ופנה לעבר השדרה. הוא ניגש אל הספסל הראי שון, הסיר את יריעת הניילון שנופרשה מעליו ומעל מיטת השדה הסמוכה לו, כהגנה מפני הטל והגשם.

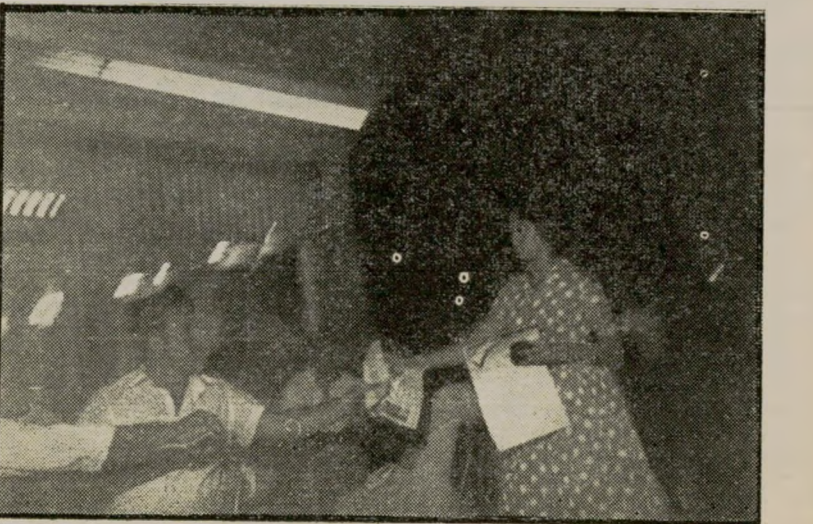
"טוויזי", פנה אל הצעיר שישן על המיטה, "המיטה הזאת מפריעה כאן. קח אותה מפה והסתלק או שאני רושם לך דו"ח."
"תעשה מה שאתה רוצה", השיב לו טוויזי. "אמרתי לך כבר לא פעם: אם המיטה מפריעה — שים אותי על הארץ וקח אותה מכאן."
הסמל סרב לעשות זאת, העדיף לרשום דו"ח נוסף ולהסתלק.

שני מ' המיטה. ביקורים אלה לא היו חדשים עבור אמנון טוויזי, הנכה המקיים את שביתת-השבת שלו מול בית ראש ה' ממשלה זו למעלה משלושה חודשים. לאחר שנשלל סיון המשטרה לפנותו בכוח — נסיון שנסתים בהכאתו ופגיעתו של ה' שובת-הנכה — החליטה המשטרה לפעול בדרך פשוטה וקלה יותר. מדי ערב היה מופיע במקום שוטר — רושם לאמנון דו"ח-עבירה על חסימת מעבר רשות-הרבים. בהציבו במקום מיטה.

השבוע הובא טוויזי בפני שופטת השלום הדסה כן-עיתו, עליה הוטל לדון בתיק הראשון מתוך כעשרים אחרים. כבר בתחילת חקירת הנגידת של פרקליטו של אמנון, צורך-הדין דוד דראונין, נאלץ עד התביעה היחיד, סמל גדעון שרצר, להודות, כי למעשה לא הוגשה למשטרה כל תלונה ש' טוויזי מפריע למעבר. כמו כן הודה שרצר, שאין הוא בטוח שטוויזי העמיד במקום את המיטה אך הוא מניח שהדבר נעשה לפי בקשתו.

הנגור מיהר להיאחז בנקודות אלה. "רו' חב השדרה במקום מגיע לכדי תשעה מט' רים בקירוב", טען בבקשתו לפסור את מרשו מלהשיב על האשמה. "אין כל יסוד סביל להניח כי המיטה שרוחבה אינה עולה על 80 סנטימטר, תפריע לציבור העוברים ושבים. מה עוד שגם לא הוגשה כל תלונה על כך."

השופטת המלומדת לא קיבלה טענה זו. זכירתו של כל אדם לעבור בכל קטע שרצתה בדרך ציבורית, "קבעה בהחלטתה ל' חייב את הנאשם להשיב על האשמה. "לכן בשעה שהמיטה עמדה במקום שעמדה — מנעה היא אוטומטית, את אפשרות המעבר של הולכי-רגל באותו מקום... לפחות כי לא היה שלב זה, לא שמעתי כל עדות כי לא היה

חלוקת הכרוזים לפני משפט חליני' תלזו אותו!

בית-הדפוס החמישי להדפיס כרוז, ובו תמו' נות ההרוגים והתביעה לחקירה.
ביום השלישי בערב יצאו שמונה מאנשי התנועה לחלוקת הכרוזים ברחוב דיזנגוף. הם חילקו אותם בשקט לכל אורך הרחוב והסתלקו. כעבור יומיים יצאה קבוצה נוס' פת בת כ-25 צעירים, כשליש מהם אנשי מק"י, לחלק את הכרוז שנית ברחוב דיז' גוף. על מה שארע סיפר הצעיר שהוכה: "יצאנו מסביבות רחוב קרניקיימת והלכ' נו לאורך רחוב דיזנגוף משני צידיו. כש' הגענו לפינת פרישמן, פניתי לכיון קלוי פורניה וחילקתי את הכרוז לאנשים שישבו בחוף."

"חורתי לכיון דיזנגוף, כשפתאום הת' נפלו עלי שני בריונים, חטפו מיד את הכרוזים והשליכו אותם ארצה. אחד מהם צעק: 'סתלק מכאן, או שאני מכה אותך!' הכנסתי את הידיים לכיסים ואמרתי לו בשקט: 'אני לא אכה אותך, אבל נראה אותך מנסה להכות'."

הוא לא היסס והיכה אותי בלחי, כך שהרגשתי את כל השיניים. אחר כך היכה אותי מעל לעין, והדם כיסה את כל הפנים והחזה."

"הקהל עמד סביב והסתכל, ואני קראתי לכיוונם: 'הנה הדרכים של המשטר, זה ההמשך של ההריגות האלה, והצבעתי על הכרוזים. האנשים מסביב קראו: 'תלכו או' תו! נמשך את זה בסכנים! בוגדים!' התפתח ויכוח משונה ביני לבין העומדים, אך איש לא בא לעזרתי.
"לפתע הופיע שוטר עם אחד החברים האחרים. ביקשתי מהשוטר שיעצור את המכה אבל הוא התעלם ממנו וטען שאינו רואה אותי, עד שזה הסתלק. ביקשתי ממנו שייבנה עדות מהקהל. התגובה היתה מיידית: 'אנחנו לא ראינו שום דבר!' ה' שוטר הכניס אותי לגיידת ושחררתי ב' ערבות."

בכך הלך נאסרו באותו ערב 12 איש. 11 מהם היו מחלקי הכרוז. האסיר ה-12 היה אחד המכים. הוא היה בן של שוטר.

עתונות עד אור הבוקר*

אלפי הילדים שהתקהלו ליד קולנוע אורזע ברמת-גן, במוצאי חג הסוכות, הח' זיקו בידיהם דגלוגי שמחת תורה. השמחה הכללית הגיעה לשיאה בעת ההקפות עם ספרי התורה. אולם ילדה אחת, בת 13, חדלה לפתע לשמות. מזועזעת כולה, רצה לאחד השוטרים בקרבת מקום, הצביעה בידה על גבר שעמד ליד קיוסק ושחה סודה. כשהיא מתייפחת, סיפרה לשוטר: "האיש הזה הרים לי את השמלה ו...".

השוטר מיהר לעבר האיש, הודיע לו כי הוא עוצר אותו לחקירה, ביקש ממנו לה' דהות. אולם לא היה צורך בכך. הפקד הנפה שהודמן למקום, הכיר אותו מיד: היה זה סופרו של היומון הבוקר, שהיה מיכר למשטרה בתוקף תפקידו כעתונאי.

יורשו של האב. הידיעה על החקירה המתנהלת נגד סופר הבוקר, החשוד על-ידי המשטרה בביצוע מעשה מגונה בילדה, עשתה לה כנפיים בחוגי העתונאים. מזכיר אגודת העתונאים, משה רון, ששמע על כך, מיהר להודיע כי הוא מבטל את מוע' מדותו של כתב הבוקר לחברות באגודת העתונאים.

העתונאי עצמו הסביר כי כל העניין יסודו בטעות. "יתכן שבדוחק שהיה שם עשו ילדה משהו, אבל זה בטח לא אני". טען.

ואילו ראש מערכת הבוקר, גבריאל צפירי, ני, הסביר: "כל זמן שהחקירה לא הושלמה הוא ממשיך לעבוד בעתון."
בין השאר יכול אותו עתונאי לפרסם ידיעות על אנשים שנעצרו כחשודים בביצוע מעשים מגונים. אולם הידיעה על עצמו לא הופיעה ולא תופיע בשום יומון. הסביר ר' השובע כתבי העתונות, מדוע לא פיר' סמו את הידיעה על הברם: "זהו עלול לפגוע במעמד כל העתונאים."

אולם עוקצו של הסיפור התגלה בהמשך החקירה. התברר כי הילדה המתלוננת אינה אלא בתו של עתונאי אחר, שהיה אף הוא סופר ותיק של הבוקר, ואשר העתונאי המואשם תפס את מקומו במערכת העתון.

היסטוריה

"מצפוני אחר ל..."

קבוצה של 60 נשים יצאה בפברואר 1942 מבניין פיל — או לישבת הגיוס המחוזית בתל-אביב — למחנה האימונים בסרפנד. היה זה משלוח המתנדבות הרא' שונות ל' A.T.S. — חיל עזר לגשים של צבא הוד מלכותו המלך ג'ורג' השישי. השבוע, באינטריון רמת-גן, ענדו אותן נשים — יחד עם 15 אף חיליים ותיקים נוספים — את אות ההתנדבות, שחולק לכל משתתפי שתי מלחמות העולם.

גם סרג'נט מריס, מספר אישי 195855 פלוגה 505, היתה ביניהן. הסרג'נט — כיום אם לשני בנים — זוכרת כל פרט מאותה תקופה, שהיא מכנה כיפה בחייה. זהו **תיאור התקופה ההיסטורי רית, כפי שהיא זוכרת אותה:** לצבא התגייסתי כשיום אחד אמרו לי בהגנה: "לכי להתגייס!" גם מצפוני אמר לי זאת, אף על פי שהיה לי ילד בן שבע. הייתי טוראית חודש, ותיכף קיבלתי את הסרג'נט. חשבתי שיתנו לי נשק ומאד התאכזבתי כשנתנו לי רק כובע פלדה ומסכת גז. שרתתי בעוה, בחיפה ובמצרים כפקידה ראשית בבית-ספר צבאי לקצינים בכירים. אני הייתי הסרג'נטית היחידה בין 200 סרג'נטים גויים ולבשתי בגאחה את סמל המג'דוד ופאלסטיין. בדרך כלל הייתה מצטלמת תמיד מהצד, עם כתף אחת מוגי בהת כדי שיראו את הדרגה והסמל.

זכורני שפעם העברתי ממצריים חומר סודי, שגנבתי בשביל ההגנה. פתאום בדרך שואלת אותי מס' צידיקית אנגליה של מי המוזרות אמרתי לה "שלי", ועשיתי כ' אילו לפתוח אותה. אבל היא אמרה: "אין צורך אין צורך", ולא פתחה, וכך הצלתי את חיי.

הייתי רוצה להזכיר שרוב הקצינות האנגליות פשוט לא ידעו לכתוב אנגלית. הרמה שלהן היתה ירודה בהשואה אלינו. אצלנו, למשל, היתה קצינה אנגליה שבחיים הפרטיים שלה אימנה סוסים. היא אספה אותנו ואמרה: "תראו, סוסים לא איכזבו אותי, אני מקחה שגם אתן לא." ובאמת לא איכזבו. רצינו לראות שאנחנו טובות מהגויות, ולכן תמיד ביקשנו יותר עבודה ממה שקיבלנו. האנגלים טענו שבחורה כמונו איי אפשר להחליף גם על-ידי שני בחורים.

במצרים, אני זוכרת, הטילו עלינו להת' קרב למשפחות היהודיות ולהשפיע עליהן שיעלו ארצה, ואמנם בעלי הצליח להוציא מהברון הירש כסף לתזמורת הפלוגה שלו. (המשך בעמוד 10)